

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Znjebjes mana,
Njech či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđzelske łopjeno. ↳

Wudawa ńo kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

3. njeđzela po šwjatej Trojizny.

1. Pětra 5, 5—11.

Dobre napominanje šwjaty japoschtol Pětr w našchim džęnskiškim tekjeze šwojim wokadnym posticža, wo kotrychž wě, so we wschelakorych nufach a starosćach steja. Tak, kaž jowle šwjaty Pětr, móže pak jeno něchtó rěčecž, kiž je šam hižom w šwojim žiwjenju čezke dny widžał a jako kšesćizian wutraš, dokelž w twjerdym swjastu je šwojim Bohom steji; bjesbóžny šwět wschał tajkeho radžicžela krosymicž njebudže. Kšesćizian pyta šwoje mozy sa žiwjenje a čerčjenje na žyle druhim polu dylži džěcžo tateho šwěta; w čzimž šwět sa šebje žaneho stracha nje-pyta, pschecziwo temu kšesćizian wojuje; šchtož kšesćizian šebi jako počink waži, to šwět šazpiva; šchtož čže kšesćizian jako šwoje najwyschšche kubło došahnyč, pschi tym šwět njeledžbliwje nimo dže. Kšesćizian ma potajkim žyle hinasche pucže kšodžicž, na kotrychž wón wjele wyschšche mozy a rjenšche wješele namaka a wo kotrychž šwět nicžo njewě. Našch tekst nam džęnska rosjašnja:

W čzim wobsteji potajnstwo kšesćizianškeje šylnosće a krašnosće w čerčjenjach?

1. Kšesćizian šo ponižuje pod Božu móžnu ruku,
2. wón twjerdže steji we wěrje pschecziwo pschecziwnikej,
3. wón je powołany k wěcznej krašnosći.

1. Ponižuje šo pod Božu móžnu ruku! Njejšy ty, mój čitarjo, hižom něschto wo tym šhonil a widžil, so ma Bóh wopravdže móžnu ruku? Njeje jeho móžna ruka w spoczatku njebjęša a semju stworiła? Njeje wona nam njebjęša tak krašne a nadobne pschihotowała a semju tak rjanu a pschihódnju? Njeje wona nam čłowjekam a wschitkim stworjenjam nětkle šašo s nowa wonkach na polach, lukach a šahrodach bohate blido křyła, so kóždy to šwoje došč a nadošč namaka? Šstóněžne pruhi, plódnny deschcził, čzorne mróczjele, křupy a hrimanje, — to wscho wobknežuje Boža móžna ruka. Wly wschał wěmy, so wo tym džęnska wulki džěl ludži hinał šudži; woni praja: wscho w štwórbje wonkach šo po wěstych šakonjach štawa, na Boha woni myšlicž nochzedža; a s tajkej wědomosću šo potom hiščče hordža. Ale hdyž wěste šakonje natury pschipóšnajesch, dyrbišch šebi tola potom tež dale to praschenje štajicž: šchto je tajke móžne šakonje dawal? je dha to čłowška móž? Tak placzi tola runje wo tamnych hordych: hdyž šu šo sa mudrych mēli, šu woni blašni šezinjeni (Romsk. 22). Pětr praji: woblekaje šo ponižnosć a ponižuje šo pod Božu móžnu ruku. Łohko to pschezo njeje. Našch Anjes a Šbóžnik je to šam w šahrodže Gethsemane šhonil; tež jeho japoschtoljo, kiž sa Bože kraleštwó štkowachu, a tola mējachu wjele pschescžehanja a tyšnosće wutracž. Špominajmy na Pawoła, teho šwěrneho šlužobnika šwojeho Anjesa; lěta dolho je njespróžnje předomal, so by Jesuř Křistuř knežil na šwěcže, a nětko dyrbi wón, na kotrehož předomanje žyly šwět wonkach

čaka, w jaſtwje beđzić; ale wón ſo tola ſmėrom ſadzerža a pod Božu móznu ruku podčizny. Nunje tuta ponižnoſeć jeho ſylneho čini, tať ſo woprawdže tola wón ſ do- byczerjom nad ſwojimi njeſcheczelemi teſ w jaſtwje wo- ſta. Bóh napſchecziwo ſteji hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu. Ponižnoſeć pod Božu móznu ruku poſticža ſpróznym a wobčeženyym duſcham nowe mozy, ſmužitoeć, wjekełoſeć, wutrajnoſeć, nadžiju. Rhorj, kiž morkota pſche- cziwo ſwojemu ſchizej a temu, wot kotrehož je nam kóždy ſchiz napołożeny, ſej ſam ſwoje brėmjeno jeno hiſchče bóle wobčežuje. Bóh chze naſ a naſchu wėru w čėmnych čaſach pruhowacž, a jeno ponižny móže pſches tutu ſwoju ponižnoſeć tajke pruhowanje wobſtač. Kať wjele dyrbi tola hiſchče w tym naſtupanju kóždy wot naſ wufnyč! — Tajka ponižnoſeć pſchinjeſe pať teſ potom dobre plody a ma ſwoje myto. Wona pomha nam čerpenje ſnjeſeć a nam wutrobu poſylni. Wona njeje, kať ſwět myſli, ſlaboſeć, ale runje twjerda móž, ſo budžemy potom po- wſchėni we ſwojim čaſu. Bóh položa wobčežnoſeć na naſ, ale wón nam teſ pomha (Pſalm 60, 20). Tón Rnjeſ njeſaſtorčža na wėčne; ale wón ſrudži a ſo ſaſo ſmili po ſwojej wulkej ſmilnoſeći. Tehodla ponižuje ſo pod Božu móznu ruku a wſchitku ſwoju ſtaroeć čizniče na njeho, pſchetož wón ſo ſa waſ ſtara. W tutej poniž- noſeći leži potajniſtvo ſchecziwanſkeje ſylnoſeće.

2. Rſchecziwan twjerdže ſteji we wėrje pſchecziwo pſche- cziwnikej: „Budžeće ſtróſbi a wachujeće!“ praji naſch teſt, „pſchetož waſch pſchecziwnik, tón čert, khodži wołoło jako rujaſy law a pyta, kohož by póžrjel.“ Šchtož pod Božej móznej ruku ſteji, nad tym ſy njeſcheczel žaneje mozy nima. Šchto chze jeho wotdželič wot Božej luboſeće? Naſch čaſ wſchaf nam jowle ſaſo njeſchichlopuje, ale teho wuſmėſcha, kiž hiſchče wėri, ſo ſ žyla čert je. To teſ ſchecziwan wė, ſo njeſcheczel tajki wołoło njeťhodži, kaťkehož jeho na ſtarych wobrafach widžimy. Tať hlupy wſchaf čert ſam njeje, ſo mohł ſo hižom ſ daloka kóždy jeho hladacž a jemu ſ pucža hič. Wón ſ čłowjekej, kotrehož chze popadnyč, pſchitupi jako dobry pſcheczel a rėči jemu po hubje, ſnaje naſche ſlaboſeće a pſchecža, kotrež chze nam ſ luboſnyymi ſłowami dopjelnicž; a haſle pſchepoſdže člo- wjeť ſpytowanja poſnaje. Čłowjeť dyrbi ſo jeno na Boha ſpuſchčecž, ſo by jemu jaſnej woeči darit, ſkeho njeſche- cžela w prawym čaſu poſnacž a proſnyč wo mozy, nad nim ſ knjeſom wotacž. Jowle jeno twjerda wėra pomha, dofelž my ſami ſo na ſwoju čłowſku móž a mudroſeć ſpuſchčecž njemóžemy. Tehodla ſtejeće twjerdže we wėrje pſchecziwo pſchecziwnikej! Budžeće ſtróſbi a wachujeće! Kelto nuſy, hubjeſtwa a hrėcha by tola na ſwėće mjenje było, hdy by čłowjeť pſchezo kedžbliwy byl a ſo woebje w ſpytowanſkich hodžinach na Boha a pomoz wot horjekach wobrocził; ale huſto ma čłowjeť ſam ſebje ſa ſylneho doſeć, ſebi žanu zuſu pomoz nježada, ſo lohkomyſlnje ſam do ſtracha ſa duſche ſbože podawa a — do hrėcha padnje.

My tola teſ prėni njeſny, kiž tajke naſhonjenja činimy. Čehodla dha njechamy wot druhich wufnyč, hdyž tola wėmy, „ſo runje te ſame čerpenja na naſchich bratrach, kotſiž na ſwėće ſu, ſo doſonjeja?“ Najwjeſchi ſchiznoſchėť na ſwėće beſche naſch Rnjeſ a Šbóžnik; a ſchto móže tyh liczič, kiž ſu hižom ſa nim na tutym pucžu čerpenja ſprózneje a wobčeženeje wutroby khodžili? Njemorkotaj tehodla pſchezo: Čehodla mam jeno ja ſam telko wutracž a čerpicž? Nė, ty woprawdže ſam jeniczi

njeſny na tutym ſwėće, kiž čerpenja, hrėcha a tyſchnoſeće poľny je a wotſtanje, tať dolho hacž wobſteji. Jeno ſo twjerdže ſtejimy we wėrje a domėrenje na Boha njeſhu- bimy! W tym leži potajniſtvo ſchecziwanſkeje ſylnoſeće w čerpenjach a ſpytowanjach, pſchetož to wėmy, tón Bóh wſchjeje hnady budže naſ, kiž maľu khwilu čerpimy, do- hotowacž, wobtwjerdžicž, poſylnicž a ſaľozič.

3. Rſchecziwan hlada na wėčnoſeć a wė, ſo tuteho čaſa čerpenja hódne njeſny teje kraſnoſeće, kotraž ſo nad nim junu ſjewi. Tón Bóh wſchjeje hnady je naſ powoľat ſ ſwojej wėčneje kraſnoſeći w Rhrjſtuſu Jeſuſu. Wſcho čerpenje móže tola jeno kótku khwilu tracž, wu- hlad na wėcznu kraſnoſeć je niž jeno naſcha nadžija, ale hižom jowle naſche poſyljenje a wofchewjenje, kiž nam čerpenje pſchekraſnja. Šchtož ſtajnje na tuto kraſne po- woľanje hlada, temu ſo kóžda nuſa, kóždy ſchiz na ſwėće hižom wjele položuje; wón ſo čim dlėje, čim bóle ſwo- jemu Bohu a wėčneje kraſnoſeći pſchibližuje. Šdže móže ſo tuto japoſchtolſke pſchecze a požohnowanje dopjelnicž? Jeno tam, hđžež prawa ponižnoſeć knježi. Šdžež pať žaneje ponižnoſeće njeje, hđžež čłowjeť myſli: ja ſym hižom ſam ſylny, pobožny a mudry doſeć, hđžež ſo žane napominanje wot druhich, žana pomoz wot horjekach nježada, tam teſ njemóže w ſchecziwanſkich pocžinkach a we wuſwjećenju do prėdka hič. Tamny wulki japoſchtol wo ſebi praji: niž jako bych toſame hižom ſapſchijał abo hižom doſonjany byl, ja honju pať ſa tym, hacž bych jo ſapſchijał, jako teſ ja wot Rhrjſtuſa Jeſuſa ſapſchijaty ſym; ja ſteju ſwėru ſa tym, ſchtož ſ prjódka je, ja honju ſ temu wotſknyenemu kóždu ſa tym darom, kotryž poľaje to njebeſke powoľanje Bože w Rhrjſtuſu Jeſuſu (Jil. 3, 12—14). Naſche mėſchczanſke prawo je w njebeſkach; jowle pať ſmy jeno zuſobnižy, kiž drje mamy maľu khwilku čerpicž, kiž pať na ſlubjene herbſtvo we wėčnoſeći čakaamy. To je naſcha wjekełoſeć, to je naſch troſchť; w tym wobſteji potajniſtvo ſchecziwanſkeje kraſnoſeće.

Naſchemu Bohu pať, kiž je nam tuto potajniſtvo ſchecziwanſkeje ſylnoſeće a kraſnoſeće w Rhrjſtuſu Jeſuſu ſjewit, budž čeſeć a móž wot wėčnoſeće hacž do wėčnoſeće!

Šdyž ja we ponižnoſeći khodžu
A twoju wolu dopjelnju,
Dha w luboſeći ſo ſ tobu wodžu,
Mam pokoj w ſwojim ſwėdomnju;
Mam njebo hižom na ſemi
A ſbóžnoſeć we tej wėčnoſeći.

Samjeň.

R. we W.

Hižom w čerpenjach tuteho čaſa ſjewi ſo nam Boža kraſnoſeć.

Nam luboſeć Boža kraſni
Šso w čaſnych čerpenjach;
Dže pſchichod teſ ſo jaſni
Pſchi ſamnyh njewjedrach.

Nad nami móžna jeho
Šso ruſa wobſwėdči,
Šdyž wumože ſe ſkeho,
Naſ ſ troſchťom wofchewi.

Duž rad ſo ponižujmy
Pod ruku wotzowſku
A wėſte bych ſej dajmy:
Naſ kraſni na čaſu!

Ša naſ ma ſtaroećiwu
Myſł Wóčez njebeſki
A wutroba nam miľu
Da poſnacž ſ radoſeći.

Njeh starošć wšchu na njeho
Dže swoju czišnjemy;
Wón s horja wjedže wšcheho
Dla swojej' dobroty!

Esó we naš saczuč dawa
Móz jeho hylnjaža,
Sdyž naš je sapschijala
A i duchom wobronja.

Nam schłodzic' njesamóže
Čžert, pscheczimnik našch sly!
Naš Bože kryje sbože!
Sdyž t' próstwam stróšbi hmy.

Esó i mozu wobronjeimy,
So s Boha hylni hmy,
We wěrje twjerdže stejmy,
Esó čžerta njeboimy!

Bóh Wóčez dobrocžimy,
Naš wjedže t' dobhczu;
Nam htwěrnym pschezo miły
Chže wostacž w Khrystužu.

Esó htwěra jeho jašni
Nam w čžafnym čžerpjenju;
Njeh čžescž a móž so krašni
Som' wěcznje hamemu! —
U.

Bože pucže.

„Scže hižom hlyscheli“, jedyn knjes druhemu, jeho setkazemu, we wulkim roshorjenju pschiwola, „so je so našch htwěrnny listat Benik fapetik?“

„„Kak je so to stalo?““ so druzi i postroženjom woprascha.

„Dženša rano dže Benik nimo kanala. Duž wuhlada, kak blisko mosta muž, po sđaczu khetro pjany, do wody skoczi. Wón bjes pschemyhlenja sa nim. Semu so poradzi, jeho popadnyčž; tola tón čžlowjet we swojej pjanosčzi so jeho kručže pschimnje a jeho sobu do hlubiny čžehnje. Na jeho wo-pomoz-wołanje jedyn stražnik pschiběhnje. Tón wopilža hiščeže žiweho i wody wu-čžehnje, mjes tym so nadobny Benik jako msdu sa swoju lubosč t' blizšchemu hmyjereč namaka. A temu sawostaja wón žonu a njesastarane džeczi. Nětko mi praježe, hđže wostawa tudy Boža mudrosč a prawdosč?“

Druzhi wołomik mjelčesche. Potom rjekny: „„To je srudny pad, ale wón mje we mojej wěrje njemyli. Bože pucže so wšchaf hinajšche dylzi našche pucže, a my samožamy jeno s rědka jeho myšle wopshijecž. Seli pak je našche čžafne žiwjenje, kaž htwjate pišmo praji, jeno pschihotowanje na wěcznosč, dha praježe hami, sčto běšche w tamnym wołomiku bóle pschihotowany, do tuteje sastupicž, tamny wopilž, abo tón druzi, kotryž po Knjesowej pschikafni swoje žiwjenje sa njeho sašadzi? Wobhladuju to takle, dha mēnju, so so runje tudy Bože hmlenje pokasuje, kotrež jenemu wumrjecž da, drugeho pschi žiwjenju sđžerža, so by hnano wobeju duschi sa wěcznosč wumožik.““

„Sa wam njemóžu žyle hłědowacž“, prěni snapscheczimi, „ale wy macže hnano prawo.“

„„Esó to jeno myšle, kotrež t' wyškosčzi Božich pucžow njedobahaju. Wěcznosč nam to junu wujafni.““

F.

Njestaraj so!

Eswoje džělo htwěru haj!
Bóh na twoje wušnywanje
Kladže swoje žohnowanje,
Moblisch so: Deschč, hłónzo daj.
Duž so njestaraj!

A wyškosčzi pohladaj,
Sdyž čže w duschi starošć tyschi;
„Mój Wótž swoje džěčžo hlyšchi!“
Tak ty i dowěrenjom praj.
Duž so njestaraj!

Na to swoju wěru staj,
So psches Khrysta prawdosč, ranh
Wot Boha so pschewodžany
Na pucžu psches čžafny kraj.
Duž so njestaraj!

K. A. Fiedler.

Ponižnym dawa Bóh huadu!

Hladaj so, so njebychu horde myšle do twojeje wutrobny pschischle a so tam saforjenite, so masch so sa lěpscheho, Bohu spodobnišcheho, hacž teho abo drugeho. Hordosč běšche prěni hrěch a je pschezo hiščeže najhóršchi, pschezo hiščeže žórlo wjele druhich hrěchow. Bóh steji napscheczimo hordym, ale ponižnym dawa wón huadu. —

Njemyšl hēbi, so so, dokelž so khudy a hubjenty, psched hordosčzu sathowany. Ty móžesch smontownje žyle niski byčž a tola snutskownje hordy. Potom n. psch. hdyž hēbi myšlich, so dyrbi tebi Bóh, dokelž masch tudy telko čžerpicž, junu wošebite čžefne myto pschipošacž. Wopomú — hāmo Sesužowi wuczobnizy psched tajke hordosčzu sathowani njebēchu a hāmo niz na pucžu do Serusalema, hdyž tón Knjes w swojej wulkej ponižnosčzi prijedy nich džěšche a jim praji, so chžysche swoje žiwjenje wostajicž. Kak mohla twoja wutroba psched hordosčzu sathowana byčž!

Wy nješmēny so jedyn wysche drugeho postajecž, ale jedyn pod drugeho. Sčtóz chže junu prěni byčž, dyrbi tu pošledni byčž chžycž. Ssluženje dyrbi nam najwjetšcha čžescž byčž. Sdyž je nam hsluženje najlěpsche, hordosč do wutrobny njemóže. Chže dha so tebi prawje hslužicž? abo chžesch radšcho hēbi hslužicž dacž? Esamo najnižšchemu hslužicž, t' temu nješmēšch so sa dobreho mēčž. Wobhladaj hēbi tola Sbbžnika! Wón džěčžo wołoscha. Kak lubo ma hklabe džěčžo — tak lubo, so chže to, sčtož něčtó džěčžu t' lubosčzi scžini, tak wobhladowacž, kaž by to jemu hamemu čžinił! Njeje hnano w twojej bliskosčzi khude — wopuschčzene džěčžo, kotremuž móžesch Sesuža dla w lubosčzi hslužicž? Pschemyšl hēbi! —

A dale. Esamo tym dyrbišch hslužicž, kotřiz i tobu sa Sesužom njelhodža. Ty džě jim do wutrobny hladacž njemóžesch, widžecž njemóžesch, hacž Sesuža runje tak lubuja kaž ty, na kóždy pad ma jich Sesuž runje tak lubo kaž tebe, je so runje tak derje sa nich na kšchiz pschibicž dał, kaž sa tebe. Wón chže jich, hdyž hawnje pscheczimo njemu nješku, do hwojich pscheczelow licžicž. A ty chžyl prajicž: Sčto woni mje staraja? — Esnano so tebe hižom i nělotrej khanku wody napowali a tón Knjes je to widžal a jim to sapskaczi. O kak tebe do haniby staja — hdy by ty jim hslužicž nochžyl! Chžesch-li horje, — dyrbišch najprjedy dele!

Spěwajcže temu Knjesej!

„Kšchescžijanski choral kuslanku móž w hēbi taji, móž, kotraž wutrobny dobywa a do njebia šbēha“, je něčtó prajik. Kajta radosč nad spěwanjom w starej žyrtwi knjesesche, i teho widžimy, hdyž Hieronymus pišche: „Sdžez žane psalmu nješku, tam knježi mjelčenje. Sdžez pak so wone snate, tam wobrocž so, hdyžkuli chžesch — ty hlyšchich bura, sa pluhom krocžazeho, halleluja spěwacž, žnježat, kotremuž so pót i čžola lije, pohlynuje so w psalmach a winizat spěwa něšcho wot Davita“.

„Sčto je rjenišche dylzi psalm!“ wuwola žyrtwiniski wótž Ambrosius, kiž běšche i chorškim wjednikom najwjazorišchich starych žyrtwinischich hłošow. Seho khwalospěw, hlawne tedeum „Čže, Božo, khwalimy“ ma swoje stawisny. Wono běšche Khorle Wulkeho kónowanški spěw; khurwjerčkej Janej Bjedrichej-Salkemu bu to- hāmo pschi jeho wrócženju i jastwa, ewangelijsa dla počžerpjeneho,

wot džakowneho luda sanjebene; Bjedrich Wulki da jo po wob-
santnjenju Subertušburgskeho měra w Charlottenburgskej zyrkwi
spěwacž a padže pschi pośluchanju na njo, hluboko sajaty, s horzymi
džakownymi hylkami psched Wschehomóznym na swojej koleni.
Prěnjeje dwaj lutherstaj martrarjeje w Brüsselu jo na schčěpowzu
sanjebechtaj, a nasch Luther so husto s tymle dobywacškim spěwom
trošchtowasche, kotryž jemu „czerta, staroscž a srudne myšle“ sa-
czěrjowasche.

S tuteho stareho tedeuma je nowe wurostke, nasche zyle do
luda sacžihčezane „Nječ Bohu džakuje so wutroba wschěch ludži“,
kotrež je wot teho czaša, so bu na Leuthenskim bitwischczu wot
jeneho wojaka sanjebene, nasch šwjedžeński spěw pschi kóždej sa-
mjenitej šwjatocžnosći.

Spoczatk lěcža.

S nowa je sesthadžak lěcžny czaš,
Horjaze klónzo nětk hrěje naš;
Lubosny schat debi rjane lěcžo,
Graduj so teho, kož hodny džěcžo.
Požohnuj Bóh nam lěcžny czaš!

Žitne so sahony smahuja,
Czežki kóš klónza bthschcz postlocža;
Gradujmy so! Stwjelzo frawi, sthnyje,
Njebjeska mltoscž wschēm blido kryje.
Požohnuj Bóh nam žnjeński czaš!

Wjeršchny je na semju pohladak,
S dobrotu schčedrije naš trónowak;
Schwalba a džak nječ nětk k njebju cžehnje,
S dobom tež cžichomne pomodjenje:
Žohnuj nam Bóh swój hnadny dar!

K. A. Fiedler.

Prawiza a lěwiza.

Nětkoho džoweczicžka bě pobožne džěcžo, ale jara sabhczitwa.
Stokrócž bě ji hižom macžerka prajika, kotra je prawa a kotra
lěwa ruka, ale holczka pschezo sašo k macžeri pschińdže, so pra-
schawšchi: „Macžerka, hdžeha je prawa, hdžeha lěwa ruka?“ Macž
drje běšche jara schčěpljawa, ale stónčnje mějesche tola stajne pra-
schenje byte a džěsche: „Nětko cže nicžo wjazny wuczicž njebudu; ty
šebi tola nicžo w pomjatk nje wobkhowasch.“

Duž džoweczicžka horze hylsh plakasche a proschěsche: „Luba
škota macžerka, jeno hišcže jenicžki ras mi praj, kotra je prawa
a kotra lěwa ruka, potom chzu šebi to derje spomjatkowacž.“

„Šaj wschaf“, džěsche macž; „ale praj mi tola, cžehodla chžesch
to pschezo a pschezo sašo wjedžecž, hdže je prawa a hdže lěwa
ruka?“

„Ach, moja macžerka“, wotmolwi džěcžo, „wschaf šy mi šama
powjedala, so budže knjes Sesuž na šudnym dnju kóšty k swojej
lěwizy postajicž, so bychu do wěcžneho šatamanja schke, a wowzy
k swojej prawizy, so bychu do wěcžneho wješela šaschke. Ach, hdy
bych potom njewjedžala, hdže prawa a hdže lěwa ruka je, bych
mjes kóšty pschińcž mohla a šhubjena była.“

Duž macž plakacž pocža a džoweczicžny rucže hišcže ras
praji, kotra je prawa a kotra lěwa ruka, a njeje so ji wostudžiko,
tole džoweczicžny tak dolho powjedacž, doniž šebi džěcžo wěz prawje
spomjatkowako njebě.

Wulka wěz wschaf je, rošdžel wjedžecž mjes prawizu a lěwizu,

mjes prawym a lěwym puczom. Wjele, wjele wulkich ludži je
žiwych a wumrje, jako bychu šapomnili, hdže je prawiza a hdže
lěwiza.

Je twoja macž hišcže žiwa?

Njedžela bě a ludžo džěchu kemschi, pschetož swony běchu
hižom dawno wustwonite. Nunje šnapšchecža běšche koczma, a
psched njej šedžěsche matroša abo kóžnik, mějesche ruzny psches
wutrobno šschizenej, trubku w hubje a k temu šazpawawje pschi-
hladowasche, tak ludžo kemschi džěchu.

Duž pschińdže duzy po puczju muž se šwojimi spěwacšimi pod
pažu, džěsche nimo kóžnika, pschpadnje na njeho pohladnywschi,
a kóžnik tež na njeho pohladny a to se šmewkom, jako by po-
myšlil: ty klasniko, schtoha hišcže do zyrkwe běhasch! Muž tónle
pohlad šrošny, wosta stejo a so woprascha:

„Šchecželo, nochžesch šobu do Božeho domu?“

„Ně“, wón njepšchecželniwje šamórcža, wobrocži so a trub-
žny kur psches ramjo wudowasche.

Muž pak pokrəcəwosche: „Šchecželo, ty šy wěcže šle dny
poměl; — je twoja macž hišcže žiwa?“

Kóžnik na to myšlnje zusemu do woczow hladasche a
mjelcžěsche.

„Šdy by twoja macž tudy była“, muž pokrəcəšche, „ta by so
jara šrudžika!“ Dale wón nicžo njeprašěsche a džěsche do zyrkwe.
Kóžnik prošče psched so hladasche a dožho w myšlach šedžěsche.
Potom staže, cžišny trubku přecz a džěsche pomaku psches hašu do
Božeho doma. Šenicžke šklowo „macž“ běšche jeho dušchu trječiko.
F.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Wutoru 7. julija směje so šwjedžen šwonkowneho mišion-
stwa w Budyščinu. Wny lubych Šerbow dženska hižom na tón
šwjedžen pokasamy, so bychu so w prawym czašu na njón hoto-
wali. Šswjedžen padnje do špodobneho czaša, hdžez móža tež
ratarjo wschědny džě so wobdžělicž bjes teho, so bychu nusneho
džěka škomdžili. Ššynowe žně šy nimo a žitne žně so hišcže
šapoczale nješku.

— Šłowna šhromadžina Draždžanskeho šłowneho Gustav-
Abolškeho towarštwu wotmě so wot 22. do 24. junija w Risy.
Šłowne šthadžowanje šastupjerjom mějesche so wutoru dopokdnja
w 10 hodž. Wulki dar luboscže wudžěli so po wothłokowanju
pschitomnych wošadže Knittelfeld w Šteiermarkskej. Druhej dwě
wošadže St. Andra Wörden w Delnjej Awštriskej a Roma Wješ
w Afrizy, kotrejž mějeschtej mjenschinu hložow, dostaschtej po 1500 hr.
Šsrjedu mějesche so šwjedžeńska Boža šklužba.

— Bistopske poboczne Gustav-Abolške towarštwu mějesche
šwój lětny šwjedžen šandženu njedželu w Šodžiju. Ššerbski šwje-
džeński předar běšche knjes šaraš Šschizan s Kotež. Na němškim
předowasche knjes šaraš Šocžik s Šramela w Cžechach. Šswjedžeń-
ška kollektka wunješe na šerbskim kemschenju 170 hr. a na němškim
85 hr., šhromadže 255 hr.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale je tež we wschěch psche-
dawarnjach „Šerb. Nowin“ na wsach
a w Budyščinje dostacž. Na schtwórcž-
lěta placži wón 40 pj., jenotliwe cžiška
so sa 4 pj. pschedawaju.